

JEG SKAL DØ.

Jeg går på stien langs elven og ved, hvordan det vil komme til at foregå.

Hvordan kan du vide det?

Det har jeg bare altid vidst. I hvert fald siden jeg var fire år eller måske fem. Det var på det tidspunkt, jeg havde de første anfald. Det kaldes falsk strubehoste. Ægte strubehoste er værre, men den findes næsten ikke mere. Når man har falsk strubehoste, snører struben sig sammen, og man kan ikke trække vejret. Det er som om store hænder trykker ens hals helt sammen, så luften ikke kan slippe ind.

Sådan her begyndte mit første anfald: Jeg sov og drømte, at jeg sad på en gynge. Og så skete det med halsen, som blev klemt sammen, så jeg ikke mere kunne trække vejret. Mørket kommer krybende over gulvet i soveværelset og ind over mig. Jeg står op og går ind til min far og mor. Ja, det passer, jeg går, for pludselig føler jeg mig fuldstændig rolig, og der kan ikke ske noget værre, end at jeg dør og forsvinder.

Far, nu dør jeg, får jeg sagt med den lille smule luft, jeg har tilbage. Og så griber han fat i mig og løfter mig op til sig. Og det er sådan, det bliver, når jeg skal dø. Jeg vil blive løftet højt op i vejret.

Men det med den falske strubehoste var jo for mere end ti år siden. Nu går du langs bredden af elven.

Her går jeg altid om sommeren, når det er lyst, uanset hvor sent det er blevet.

Det er ikke sommer nu.

Det er november. På den modsatte bred er fabrikken kun lige akkurat synlig i disen, og den kommer og går ligesom et slot i eventyrfilm. Murene er af røde mursten. Men når det er mørkt som nu, ser de sorte ud.

Jeg kunne have valgt gangstien langs hovedvejen. Men det er allerede langt over den tid, jeg sagde, jeg ville være hjemme. Stien langs elven er ti minutter hurtigere. Ikke fordi min mor kommer til at bemærke det. Hun spørger aldrig, hvorfor jeg kommer for sent. Hun kan ikke huske, hvilken tid vi aftalte. Somme tider ringer hun, men batteriet i min mobil er dødt.

Det er november, det er mørkt, og du er på vej hjem.

Jeg kan godt lide efteråret. Jeg kan også godt lide mørket og at være alene midt inde i det. Mørket er et tæppe, jeg kan gemme mig i. Men somme tider pakker det sig lidt for tæt rundt om mig, og så bliver det sværere at trække vejret, næsten ligesom at have falsk strubehoste.

Fabrikstårnet stikker op mod den mørkegrå himmel. En finger, som peger lige op i luften, plejede min far at sige, men han anede ikke, hvad det var, den pegede lige op imod. Mørket, måske. Eller ingenting.

Jeg kommer til gangbroen, som fører over til fabriksstomten. Her plejede arbejderne at gå over i gamle dage, de kom op ad denne sti fra barakkerne, som var bygget til dem længere nede ad elven.

Jeg tænker, at jeg alligevel hellere må vende om og gå tilbage til hovedvejen. Der er ikke så langt derhen. Kun få minutters gang.

Du er måske bange?

Det tror jeg ikke. Men der er det med vejtrækningen, luften virker ligesom tungere.

Så du vender om?

Jeg standser ved broen. Den er spærret med en låge, og på et skilt står der, at ingen må gå over her. Skiltet har vist altid hængt sådan, også inden fabrikken blev lukket. Jeg har set billeder af det i en historiebog, som min far har. Røgen fra tårnets skorstene. Arbejderne, som sidder på rampen udenfor, også fra dem siver der røg op.

Jeg tager i lågen, rusker i den, så det rasler i den rustne kæde. Jeg kan se mig selv klatre over og gå over broen. Forsvinde i tågen på den anden side. Jeg afprøver ofte ting, som jeg er bange for at

gøre. Som at vælge denne sti langs elven i efterårsmørket sent om aftenen. Når jeg kommer hjem, vil jeg fortælle det til min mor. At gå langs elven i mørket er ikke det mindste farligt. Måske vil min mor ikke være så bange for alting, når hun ser, at jeg ikke er det.

Præcis i det øjeblik jeg tænker sådan, hører jeg det.

Hvad er det, du hører?

Nogen der skriger. Det kommer fra fabrikken. En mærkelig lyd, næsten ligesom når man holder sig for ørerne og hylér.

Det lyder som dit eget skrig?

Måske til at begynde med. Men det er finere, mere som en klynken. En kat som er lukket inde og forsøger at komme ud. Og så ser jeg et lysglimt i et af vinduerne. Jeg har ikke blinket, det er jeg fuldstændig sikker på. Der var et lys, ikke sådan et man ser, når man presser hænderne hårdt mod øjnene og holder dem der, men et glimt inde i tågen, et sekund, og så er det borte igen. Og skriget er blevet opslugt af det grå mørke, hvis du forstår.

Jeg bliver stående og ser over mod bygningen. Så hører jeg et smæld i det fjerne, ligesom en tung dør, der bliver smækket i. Straks efter skridt i gruset. Jeg vender mig om, men magter ikke at flytte fødderne, der er som frosset fast.

Jeg skal dø. Jeg ved, hvordan det kommer til at føles.

Ann, siger jeg, og da jeg hører mit navn, er det, som om jeg ikke er inde i mig selv længere, jeg står et stykke væk og ser på mig selv.

Ann, kom, så går vi.

Ja, råber Ann tilbage, nu går vi. Og jeg ser, at mine ben begynder at bevæge sig, først uhyggeligt langsomt, støvlerne føles som betonklodser, men så går det hurtigere.

Vi løber, siger jeg til Ann. Og så kan hun løbe. Snubler over noget, måske en rod, for hun falder ind mod et træ. Tænk på, at du er et andet sted, siger jeg. Tænk på, at du lige straks er hjemme. Du sidder i sofaen og snakker med din mor. Hun har tændt stearinlys, og på bordet står en kop kakao.

Jeg løber videre. Og så hører jeg en lyd bag mig. Som om nogen kravler over lågen i mørket.

Gangstien kommer til syne mellem træerne, oplyst. Lygterne

har ligesom grå uldhætter af dis på med orange huller i midten. Du behøver ikke at løbe mere nu, siger jeg, og stemmen er igen blevet min. Sådan er det, når jeg er i Ann-rummet.

Det er altså et sted, hvor du er dig selv igen?

Jeg kalder det Ann-rummet.

JEG BLIVER VED med at løbe.

“Hvad er du bange for?”

Den stemme genkender jeg, men det varer et par sekunder, før jeg forstår, hvem den tilhører. Jeg standser og vender mig om. Strejferen er i hvert fald ikke noget at være bange for. Faktisk hjælper det, at han dukker op, for jeg kan høre, at jeg trækker vejret roligere, og det, som har klemt halsen sammen, slipper sit greb.

“Jeg er ikke bange.”

Han griner bare, men er lige så stakåndet som jeg selv. “Hvorfor løber du så, hvis du ikke er bange?”

“Jeg træner.”

Af en eller anden grund vil Strejferen snakke med mig. I skolen siger han aldrig noget, det sker simpelthen ikke. Når han altså møder op en sjælden gang.

Henne fra Trollfaret kommer en bil kørende nedad. Lygterne nærmer sig gennem svinget. De er blåhvide og skærer i øjnene, og jeg vender mig væk. Strejferen står ikke mere end nogle centimeter fra mig.

“Forfølger du mig, eller hvad?”

Han ryster på hovedet. “Skal hjem.”

Det passer sikkert. Hans familie bor også i Trollfaret ikke ret langt fra os. Men jeg behøver ikke at tale med ham af den grund.

“Tog du stien?” spørger jeg og fortryder med det samme, for det betyder, at der bliver en samtale.

“Hvilken sti?”

“Langs elven.”

Han har trukket jakkens hætte ned i panden og svarer ikke.

“Gik du forbi fabriksbroen?” spørger jeg.

“Hvorfor vil du vide det?”

Skal jeg stå der og snakke med Strejferen om det skrig, jeg hørte? Der findes ikke nogen, jeg har mindre lyst til at tale med netop nu. Jeg trækker mig et par skridt væk. Han er lavere end mig og rundrygget, og han har en sæk på ryggen, som gør ham endnu mindre. Kroppen ser ud, som om den er rimpet sammen af tynde grene. Da han var lille, blev hans mor slået ihjel. Det var hans far, der gjorde det. Når Strejferen dukker op i klassen, bliver han anbragt ved en pult skråt bag mig, og jeg må sidde der med hans blik i nakken hele tiden. Hvis jeg vender mig om for at tjekke det, skynder han sig at kigge væk.

“Har du været ude med Helene?”

Det kommer ikke ham ved, men jeg vil heller ikke være en idiot, jeg burde jo have ondt af ham, så jeg nikker til svar. Det er Helene, han går der og tænker på. Jeg vil ikke just påstå, at jeg misunder hende.

“Skal du være sammen med hende i weekenden?”

Nu går han lige langt nok. Har han ikke hørt om privatlivets fred?

“Glem det,” siger jeg i stedet, men ikke på en led måde. Jeg synes faktisk, det er synd for ham. Og det er temmelig generende. Jeg småløber op mod husene på toppen af bakken. Prøver at få det til at se ud, som om det er sandt, det der med at jeg er ude at træne, selv om jeg har jeans og Hollister-jakke på.

HVIS MIN MOR havde været typen, der lægger mærke til, at jeg kommer for sent hjem, ville jeg have sagt:

Ja, jeg har været hos Helene, og ja, mobilen er løbet tør for batteri, det er skide irriterende, jeg trænger til en ny iPhone, og ja, jeg ved godt, hvad klokken er, og ja, jeg har læst lektier – det er fredag, så jeg har ikke nogen for – og ja, jeg spiste hos Helene.

Men min mor sidder bare der ved bordet i køkkenet og taster på sin maskine, og hun ser kun lige akkurat op, da jeg kommer ind.

“Vil du ikke vide, hvor jeg har været?” siger jeg og lyder måske lige en anelse fræk.

Det bemærker hun ikke. “Har du ikke været hos Helene?”

“Vi var på legepladsen.”

“Fint.” Hun bliver ved med at slå i tasterne.

“Du og Helene?” spørger hun åndsfraværende.

“Og Nicolai.”

“Hvem Nicolai?”

“Nicolai Meyer.”

Nu ser min mor op, holder pause i skrivningen, og hendes øjne bliver rundere. “Nicolai Meyer? Er han og Helene ...?”

Hun har altså hørt, hvad jeg sagde, har på en eller anden måde fulgt med, selv om hun virker hundredvis af kilometer borte.

“Hvad nu, hvis det er *mig*, han er interesseret i?”

“Dig? Det mener du da ikke,” siger min mor bare.

“Jeg mener ikke noget, men hold nu op med at spørge mig om alt muligt. Jeg har ret til bare en lille bitte smule privatliv.”

Nu lyder jeg frygtelig spydig.

“Man har da lov at være nysgerrig.”

Og det er hun faktisk. Det med, at Nicolai Meyer har været med på legepladsen, gør at hun klapper låget på pc'en i, åbner vinduet og tænder en cigaret. Og det var sikkert også derfor, jeg fortalte, at han var sammen med os. Min mor har altid vist interesse for Nicolai, lige siden vi startede i underskolen sammen. Og nu spørger hun om mere om ham og bilder sig ind, at han er kæreste med Helene. Min mor gik i skole med hans far. Eller også var det onklen. Eller dem begge to. Og var vist kæreste med den ene af dem. Faren, tror jeg, men hun vil ikke tale om det. Hvert efterår tjekker hun skattemisterne på nettet, bare for at forsikre sig om, at de er de rigeste i Hammerdal. Som de altid har været.

Da hun er færdig med at spørge, fortsætter hun med at puste røg ud ad vinduet, sidder der og ser efter, hvad der bliver af den. Jeg løfter på vinkartonen i forbifarten. Lidt lettere end i morges. Men ikke så meget. Og køkkenet er ryddet, der er kun lidt snavs på komfuret, som også var der i går.

“Giver du en cigaret?”

Hun vender sig om, nærmest søvntigt for at vise, at hun ikke tager spørgsmålet alvorligt.

“Dream on, min skat.”

“Hvorfor ikke?”

Hun løfter pakken op fra bordet og peger på den fede, sorte advarsel. “Derfor!”

“Hvorfor skulle jeg tage mig af det?”

Hun åbner pc'en igen. “Du er femten år, du må selv tage ansvaret. Det er dit liv, Ann-unge.”

Hun kigger op over brillekanten med sit drilleblik, hun ved, at jeg hader at blive kaldt det. Ingen andre kunne have fundet på noget så fjollet.

Jeg tager en pakke Cheerios i skabet og fylder en skål halvt. Har pludselig en forfærdelig lyst til at fortælle hende ting, hun burde have vidst. Min mor har ikke den fjerneste idé om, at Victor eksisterer, aner ingen verdens ting om, at både Helene og jeg har siddet bag på hans motorcykel i temmelig vild fart. Overvejer faktisk at gøre det. At fortælle hende, at vi hænger ud med en fra gymnasiet. En som foretager sig ting og sager. Rygning er det mindst farlige.

Det er mit liv.

JEG LIGGER I SENGEN og kigger ud gennem det tynde gardin. Det orange lys fra gadelygten på vejen gør mig lidt trist, tror jeg. Oh-My-God-Dagny har lagt billeder ud på Instagram af sig selv og Helene sammen. Det er det, hun vil: At de to skal være bedsteveninder. Hun forstår ikke, at Helene hænger ud med mig. Det gør jeg egentlig heller ikke.

Jeg har to venneanmodninger på Facebook. Den ene er fra Strejferen, men det får mig ligesom heller ikke i perlehumør. Den anden er fra en, der kalder sig Roman Warzinsky. Jeg klikker ind på ham. Fotograf. Profilbilledet er af et kamera, som man ser lige ind i. Der er ingen tilgængelige oplysninger, før man er blevet venner med ham. Pludselig bipper en sms ind fra Helene. *Vågen? Ring til mig.*

Hun vil tale om Victor. Det er stensikkert. Hun tænker på ham hele tiden. Taler heller ikke om andet. Og så vil hun have, at jeg

skal høre efter. Jeg er god til at holde på hemmeligheder. Forleden dag sagde hun, at jeg er den bedste veninde, hun har haft, *ever*. Og i samme øjeblik, jeg ringer hende op, forsvinder det triste.

“Min mor var helt oppe og køre,” stønner hun. “Spurgte om jeg havde taget et eller andet. Jeg måtte finde på noget.”

“Og hvad sagde du så?”

“Noget om dig og Nicolai. At I kommer sammen, og at der var nogle problemer, jeg ligesom skulle ordne.”

Nu er det mig, der stønner. “Var det nødvendigt at sige lige nøjagtig *det*?”

“Jeg kunne ikke finde på andet.”

“Troede hun på dig?”

“Hun ville ringe til din mor.”

Nu kunne jeg ikke lade være med at le. “Og jeg som lige har sagt, at det var dig, der kom sammen med Nico.”

“Aj, er det rigtigt?” Nu lo hun også. “Så du har ikke fortalt om Victor?”

“Hvorfor skulle jeg det?”

“Jeg troede, du fortalte din mor alting.”

“Hun *tror*, jeg fortæller alting. Og så holder hun op med at spørge.”

Det er ikke lige præcis sådan, det hænger sammen, men det behøver Helene ikke at vide.

“Clever.”

Så ligger vi der og snakker et stykke tid. Bliver enige om, hvad vi skal sige, så ingen mødre i verden kan afsløre, at historierne ikke passer sammen.

Og så kommer det med Victor. Måske er det mig, der får hende til at fortælle. Hun ligger og fantaserer om, at Victor skal komme og hente hende. Ikke tage noget med, men bare sætte sig bagpå. De kører hele natten. Sydpå, krydser grænsen, videre ned gennem Sverige. Hun kan ikke sige nej til Victor, uanset hvad han beder hende om.

Jeg synes, det lyder sejt. Og jeg griner ikke, selv om tanken om, at Helene skulle løbe hjemmefra, er lige til at le ad. Skulle

hun droppe matematiktimerne? Og hvis hun endelig var smuttet, måtte hun i hvert fald være tilbage, inden svømmetræningen begyndte.

Hun *har* for resten pjækket. I onsdags. Jeg troede, hun var syg. Lige indtil nu.

“Var Victor hjemme hos dig?”

Hun svarer ikke. Hun vil have, at jeg skal tvinge det ud af hende. Og det gør jeg.

“Tvillingerne fik sent fri. Vi havde huset for os selv.”

“Og hvad så?”

“Victor spurgte, om vi skulle gøre det i stuen?”

“Det er løgn.”

“Nej, men det ville jeg ikke. Tvillingerne kunne jo faktisk godt komme tidligere hjem, ikke?”

“Hvad så?”

“Oppe på mit værelse.”

Jeg ventede og ventede. Og til sidst kom der mere.

“Jeg trak gardinerne for.”

“Det kan jeg godt regne ud.”

Mere ventetid.

“Du trak gardiner for. Og Victor ... hvad?”

Endnu en pause. Faktisk helt unødvendig.

“Han lagde sig på sengen. Jeg stod bare henne ved vinduet og kiggede på ham.”

Jeg ser det for mig. Eller ikke helt. Men jeg kan høre på hendes vejrtrækning, at *hun* ser det for sig.

“*Tag tøjet af*, sagde han.”

“Ikke andet?”

“Nej, kun det. Det var ikke, fordi han forlangte det, men det var ligesom umuligt ikke at gøre, hvad han bad om.”

“Og var det ...”

“Jeg bliver nødt til at lægge på nu.”

Ikke endnu, skulle jeg lige til at bede hende om, men tog mig i det. I stedet sagde jeg:

“Der skete noget scary på vejen hjem.”

“Hvad?”

Nu er det Helene, der bliver nysgerrig, og det kan jeg godt lide. Helene siger, at jeg er ret god til at fortælle historier. Og nu fortæller jeg om det skrig, jeg hørte fra fabrikken, lysglimtet, skridtene i gruset. Strejferen, som pludselig var der.

Helene elsker at høre om alt, hvad der er uhyggeligt. Det får hende til at le og gyse på samme tid. Og når hun ler sådan, forestiller jeg mig, at hun ligger i sengen ved siden af mig, så tæt, at jeg kan mærke hendes hud. Den er blød og helt glat, ikke skyggen af akne, ikke en eneste plet, som ikke skal være der.

Jeg sover. Jeg drømmer, at jeg sover. Når jeg drømmer, er jeg i Ann-rummet. Hører nogen, der skriger udenfor. En kat, som skriger og skriger. I drømmen vågner jeg og står op. Det er dag, men ikke helt lyst. Lyset er gråt og trænger ind overalt, også i mig. Jeg ser på min arm, den er gennemsigtig. Men jeg er ikke bange. Jeg går ud for at finde katten, går ned ad vejen, min mor råber efter mig, men jeg må for alt i verden ikke vende mig om. Jeg går langs elvens bred, frem til den lukkede port, og pludselig står jeg på pladsen foran fabrikken. Min mor bliver ved med at råbe bag mig. Du må ikke gå derhen, Ann. Du skal blive her hos os. Jeg prøver at svare hende: Jeg kommer tilbage. En dag kommer jeg tilbage. Men ordene bliver siddende i halsen og kan ikke slippe ud, og så mærker jeg noget smertefuldt inden i mig, det vokser og vokser, og det vil sprænge mig i stykker. Det er sådan, det er at dø.

*

AT MIN MOR KAN TRO, at Helene kommer sammen med Nicolai Meyer, viser kun, hvor langt ude hun egentlig er. Jeg mener: Helene, den kønneste pige på skolen. Hendes hår er tykt og brunt og skinner lige så meget som Vivian Carters på det sidste nummer af Vogue, og *det* er fotoshoppet. Helene har ben, som er cirka en kvart meter længere end mine, i hvert fald tilsammen, og lårene er præcis så tynde, som de skal være. Min mor skal altid trøste mig med, at jeg har arvet hendes lår. Hallo! Tror du, det hjælper